

der ikke for militære Embedsmænd, dem kommanderer man snart herhen, snart derhen, og de maa tage den Bolig, der anvises dem. Hvis man derfor ikke vil yde dem Tilladelse til at stemme i den Menighed, hvortil de ifølge deres Embedsstilling ere henviste, saa handler man ikke ret imod dem. Nu kunde man maaske sige, at det er en mere formel Sag, det drejer sig om her, men den højtærede Kirkeminister ved sikkert lige saa godt som jeg, at for Militæretatens Vedkommende er det ikke formelt dette, det er en bekendt Sag, at der inden for disse Kredse, baade i Officers- og Underofficerskorpset, er meget stærkt troende, kristelig-vakte Folk, der i meget høj Grad ville sætte Pris paa det her foreslaaede. Endelig skal jeg minde om, at der i Loven er optaget en Bestemmelse om, at Ministeren kan lade forespørge Menighedsraadet med Hensyn til Præstevalget. Der er ikke Spørgsmaal om, at dette vil blive benyttet i udstrakt Grad, men jeg vil føje til, at Menighederne pleje jo ogsaa at sætte en hel Del Pris paa at kunne blive delagtige i Valget af deres Præster, men det ville disse Statsborgere her jo være afskaarne fra, saaledes som Lovforslaget nu er affattet. Jeg fremfører netop dette Punkt, fordi jeg for mit personlige Vedkommende tre Gange i min Tid er bleven forespurgt, om jeg vilde være med til at anmode om den og den Præst i Tilfælde, hvor vi skulde skifte Præst inden for Garnisonsmenigheden. Ogsaa fra denne Side set mener jeg, at militære Embedsmænd maatte sætte Pris paa en saadan Bestemmelse.

Hvad St. Petri Menighed angaar, har den højtærede Minister jo naturligvis ganske Ret, det kommer jo ikke i den Grad i Betragtning, der er kun det negative Punkt at lægge Mærke til, at det ikke er ganske berettiget, at disse Folk faa Stemmeret i andre Menigheder, da de høre til en fri Kirke for sig. Det har i Grunden ikke stor Betydning, men hvis man tager Hovedændringen med Hensyn til militære Embedsmænd og de kirkelige Funktionærer, saa kan man lige saa godt tage det andet med, thi det er ikke naturligt, at de skulle have Stemmeret i de Sogne, hvori de tilfældig bo. Det samme gælder for øvrigt om en anden Menighed her i Kjøbenhavn, den saakaldte franske eller rettere fransk-reformerte Menighed, men det skal jeg ganske lade ligge, jeg holder mig til Hovedsagen, det, som Ministeren ogsaa ansaa for Hovedsagen. Jeg maa da fastholde mit Ændringsforslag, da jeg ikke

kan skønne, at det i nogen Maade vel kan antages at ville lægge nogen Hindringer i Vejen for Lovforslagets Gang.

Hammerich: Jeg har ingenlunde overset de Bestemmelser i Lovforslaget, som den højtærede Kultusminister pegede paa. Jeg har godt set, at man kan vente trykte Sedler, hvorpaa de Spørgsmaal ere angivne, der skulle stilles til vedkommende, og jeg ser meget vel, at det vil begrænse noget de uheldige Besvarelser, man vil faa at gøre med ved de første Prøvelser af Begæringerne, men det er jo desværre ikke saa, at alle ere i Stand til klart og fornuftigt straks at forstaa et Spørgsmaal eller til at besvare det klart og tilfredsstillende. Jeg er derfor ikke i Tvivl om, at selv med de trykte Blanketter vil der komme et meget stort Tal af Besvarelser, som maa søges rettede, men dette er dog ikke det væsentligste. Det væsentligste er, at disse Besvarelser skulle nøje og kritisk prøves, og man kan ikke med lejet Hjælp foretage denne kritiske Prøvelse, der maa Valgbestyrelsen personlig besørge Arbejdet og ad forskellige Veje forvisse sig om, at Besvarelserne ere korrekte og ikke kunne omstødes. Naturligvis hjælper det, at de først udarbejdede Valglisters bagefter underkastes en Undersøgelse, men det gælder om, at ikke denne bliver uoverkommelig. Naar jeg har søgt her at skaffe større Tid til den første og væsentligste Del af Valglisternes Udarbejdelse, har jeg ment, at det kunde naas ved at begrænse deres Fremlæggelse f. Eks. til 10 Dage i Stedet for 15. Der er ikke Tvivl om, at det er mere end tilstrækkelig Tid til, at Publikum kan gaa hen og se paa Valglisterne, og derefter at give Folk 10 Dage til at komme med deres Besværing, er ogsaa mere, end der er nødvendigt. Endelig er der den allersidste Frist. Efter at Biskoppen har afgjort Sagen den 30. November, er der i Loven henlagt først 15 Dage, som ere temmelig overflødige, indtil Valget skal foregaa, og dernæst 15 Dage til at foretage Valget. I denne sidste Maaned ere Fristerne derfor langt rigeligere, end der er Grund til. Naar nu den ærede Minister ikke paa disse Punkter, hvor jeg er overbevist om, at det kan ske uden Spor af Fortræd, vil begrænse Fristerne for at kunne give rundelig Tid til den første Undersøgelse af Valglisterne, kan jeg ikke se andet end, at det er, fordi der ikke nu maa foretages Ændringer i Lovforslaget. I saa Fald kan jeg kun beklage det. Des-